

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 597/2016
24.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић Дичић, Маје Ковачевић Томић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окр. В.С., због кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног адв. М.К., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Прокупљу К 21/14 од 10.11.2015. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 73/16 од 02.03.2016. године, у седници већа одржаној 24.05.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног В.С., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Прокупљу К 21/14 од 10.11.2015. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 73/16 од 02.03.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Прокупљу К 21/14 од 10.11.2015. године, окр. В.С. оглашен је кривим због продуженог кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од седам година, и новчану казну у износу од 100.000,00 динара коју је дужан да плати у року од три месеца по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Према окривљеном је изречена и мера безбедности забрана вршења позива делатности и дужности у трајању од четири године рачунајући од дана правноснажности пресуде а од окривљеног је одузета имовинска корист прибављена извршењем дела у износу од 22.476 евра. Истовремено окривљени је обавезан да суду на име паушала плати износ од 15.000,00 динара на име трошкова кривичног поступка износ од 323.238,00 динара, оштећеној Е. Е. Б. на име трошкова кривичног поступка износ од 138.000,00 динара а на име имовинскоправног захтева износ од 5.349.950,00 динара као и 350.765 евра и 12.990 швајцарских франака у динарској

противвредности, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Одлучујући о жалбама Вишег јавног тужиоца у Прокупљу и браниоца окривљеног, Апелациони суд у Нишу је пресудом Кж1 73/16 од 02.03.2016. године, усвајањем жалбе браниоца окривљеног у делу одлуке о казни преиначио првостепену пресуду тако што је окривљеног за кривично дело за које је првостепеном пресудом оглашен кривим осудио на казну затвора у трајању од пет година док је жалбу ВЈТ у Прокупљу и браниоца окривљеног у преосталом делу одбио као неосноване, а првостепену пресуду у непреиначеном делу потврдио.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног, адв. М.К., поднео је захтев за заштиту законитости, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП и повреде закона из члана 439. тачка 3. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости усвоји, ове пресуде укине и предмет врати надлежном суду на поновни поступак и одлуку.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву наводи да су побијане пресуде засноване на доказу на коме се по одредбама Законика о кривичном поступку пресуда не може заснивати, а наиме на признању окривљеног датом у полицији, јер је признање окривљеног противречно и нејасно, а признање окривљеног није проверено другим доказима, чиме је повређена одредба члана 88. ЗКП, а заснивајући пресуде на признању окривљеног судови су учинили битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП.

По налажењу Врховног касационог суда неосновано бранилац у поднетом захтеву указује на повреду одредбе члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП. Наиме, окривљени је своју изјаву у ПУ Прокупље дао 18.10.2012. године у присуству браниоца и јавног тужиоца, када је детаљно признао извршење дела, на начин како му је то оптужбом стављено на терет, а такву одбрану поновио је и у истрази и на главном претресу. На наведену повреду закона одбрана окривљеног указивала је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и о томе у образложењу

пресуде на страни 6 у првом ставу дао разлоге, које Врховни касациони суд прихвата и, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге упућује.

Осим тога, бранилац у захтеву указује и на повреду закона из члана 439. тачка 3. ЗКП, јер је одлуком о одузимању имовинске користи повређен закон.

Врховни касациони суд и овај навод захтева оцењује неоснованим. На ту повреду закона одбрана је такође указивала у жалби изјављеној против првостепене пресуде а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и о томе у образложењу пресуде на страни 6 у другом ставу дао детаљне разлоге, које Врховни касациони суд прихвата и, на те разлоге, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП упућује.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 491. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Драгана Вуксановић,с.р.

Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.